No. 20.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 14 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld, driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Nieuw Ontwerp.

Indien er nog bestond een amortisatie-syndicaat, specülerende op rijzing en daling, of indien de nieuwe regering de voetstappen dier instelling had gedrukt en voor millioenen schats 2½ pCt. werkelijke schuld, op hoop van rijzing, had gekocht, wij zouden het verkneed ontwerp van wet op de bezittingen kunnen begrijpen; nu is het ons een raadsel. — Indien de speculanten der Amsterdamsche beurs, welke tijdens de conversie-wet tegen 56, 57 of 58 pCt. de werkelijke schuld hebben gekocht, den deernis der regering hadden weten op te wekken, en op hun ootmoedig te kennengeven, dat toch op allerlei wijze den prijs hunner fondsen mogt worden ondersteund en de in naam vrijwillige leening van 3 pCt. toch niet geheel mogt worden losgelaten, het nieuw ontwerp, bij gunstige beschikking op dat te kennengeven, ware voorgesteld, wij zouden begrijpen welke wind de weerhanen van het gezag zoo wonderlijk doet draaijen. — Maar dat eene regering, om te gemoet te komen aan eenige aanmerkingen zonder zamenhang, in weinige dagen hare berekeningen verloochent en te gelijker tijd het cijfer der leening met tweehonderd dertig tonnen gouds vermindert en de belasting voor elk, die in waarheid of naar de verdubbeling van verdiensten in schijn, een kapitaal van f 35,000 bezit, met een vierde vermeerdert, is het *nec plus ultra* van onstandvastigheid en de openbare belijdenis dat men alle zijne berekeningen uit de lucht grijpt en niet weet op welken grond men staat. —

Voor een ieder, wiens verstand nog niet geheel is beneveld, wordt het nu intusschen duidelijk, dat al het streven onzer staatsmannen (?) slechts is, om den bankbreukigen toestand nog maar eenigen tijd bedekt te houden en inmiddels eenige maanden, en zoo mogelijk jaren, voort te sukkelen en daartoe door het schrikbeeld eener onuitvoerbare inquisitoriale en tirannike belasting, eenige onnoozelen tot het inschrijven op eene leening van 3 pCt. te bewegen. —

Had Salomo niet gezegd, dat er niets nieuws onder de zon is, wij zouden denken, dat nooit door eene regering, dat is door de eerlijke vertegenwoordiger aller belangen, onzedelijker daad ware gepleegd, dan die door sommige leden der Kamer openlijk is beleden en door de raadslieden van de kroon met gretigheid is omhelsd. —

Versterk de belastings-wet, opdat de ingezetenen met schrik bevangen vrijwillig geven. — Verschalk de zwakken en bevreesden. — Ga intusschen niet te ver, vraag slechts zooveel als u oogenblikkelijk uit de verlegenheid helpt; die BEDDING is toch maar voor de leus aangevoerd; na twee jaren zijn er in elk geval weder te korten en de raadslieden der kroon beamen het. — Bedreig en verleid de rijken te gelijker tijd; — bedreig hen met ontrooving van een vijftigste gedeelte hunner bezittingen en geef hun voor elke honderd gulden, die zij u tegen 3 pCt. zullen leenen, eene quitancie van f 30, welke zij voor f 40 in betaling zullen kunnen geven, indien de bedreiging ooit door de daad konde worden gevolgd; zeg hun nog, dat men dan ook op hunne aangiften zoo naauw niet zal zien, dat die voor goed zal worden gehouden tot het bewijs van het tegendeel, en gij zult altijd inschrijvers bekomen en de Minister ad interim haast zich dien goeden raad te volgen.

Vertegenwoordiging buiten de natie, neem aan de wet en Minister ad interim, verdedig haar! — Zij is uwer waardig. —

Aan het schandelijk renversalen-spel heeft niemand in de Kamer zich geërgerd en aan die speling van 16 tot 100 pCt., aan die rijzing en daling van 50 pCt. en meer op eenen dag hecht elk zijne goedkeuring; men heeft dat spel zelfs nog aangemoedigd; de ruimte is nog vergroot, het spel loopt nu tusschen 9 en 125 pCt. O zedelijke Kamer! O zedelijke Ministers! Hoe lang zult gij nog eene magt vormen buiten den Koning en buiten de natie? Hoe lang zullen uwe onheil verspreidende ontwerpen nog den troon en de welvaart des rijks ondermijnen?

NIEUWSTIJDINGEN.

CHINA.

— Tijdingen uit China, tot 1. December, gewagen nader van den brand, die, den 25. October, de Deensche en Spaansche factorijen, en een gedeelte der Fransche, alsmede het huis van den Engelschen Consul, vernield heeft. De ziekte onder de Engelsche troepen bleef voortduren. Sir *H. Pottinger* verlangde sterk huiswaarts te keeren.

OOST-INDIE.

— Uit Bombay zijn brieven tot 1. Januarij. De sterfte onder de troepen bleef op eene vreeselijke wijze toenemen. Het Land bleef rustig, echter heerschte er eene heimelijke gisting.

Het Rijk der Sikhs was ver van bevredigd; dat der Affghans zoo zwak als ooit, en ter prooi aan allerlei kuiperijen. Lord *Ellenborough* heeft aan de onlusten in Gualior op eenmaal een einde gemaakt, zich de voornaamste opstandelingen doen uitleveren, en al de door hem gestelde bedingen door de Regering aangenomen gezien.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 6. Februarij. Deze hoofdstad heeft bij een getal van 350.000 evangelische inwoners, 18 evangelische parochie-kerken, zoodat voor elke kerk gemiddeld bijna 20.000 zielen komen. Intusschen zijn daarbij parochien die voor 40.000 en 30.000 zielen slechts ééne kerk hebben. Om die reden heeft men sedert jaren de noodzakelijkheid ingezien, om eenige parochien te verdeelen en eene tweede kerk voor dezelve te bouwen. De gemeente heeft dan ook zelve gelden voor eene kerk bijeengebragt, waartoe de Koning ook eene belangrijke som heeft bijgedragen, en eene plaats op het Kopniekerveld heeft geschonken. De roomschgezinden, die, met de militairen mede gerekend, in Berlijn bijna 12,000 zielen tellen hebben 7 kerken, en zullen ook eene nieuwe kerk bekomen. De bouwing dezer kerken is in Berlijn geen weelde om meer kerken te hebben, maar noodzakelijk bij de sterk toenemende bevolking.

AUGSBURG, den 4. Februarij. Uit Zwitserland ontvangt men vele berigten over ongelukken, in de maand Januarij door sneeuwstortingen in het Gebergte te weeg gebragt; verscheidene menschen, en nog meer vee, zijn daarbij om het leven gekomen.

ENGELAND.

LONDEN, den 7. Februarij. Eergisteren heeft de heer *D. O'Connell* in persoon voor het geregtshof te Dublin eene pleitrede uitgesproken, die verscheidene uren heeft geduurd. Hij heeft daarin beweerd, dat het hoogst ongerijmd was, hem van het smeden eener zamenzwering te beschuldigen, daar hij altijd in het openbaar had gehandeld. Hij heeft erkend, dat al zijn streven tot het vernietigen der unie tusschen Groot-Brittanje en Ierland had gestrekt, maar tevens betoogd, dat zoo iets geenszins onwettig was. Een zeer groot deel zijner rede was gewijd aan de ontvouwing der nadeelen, die Ierland leed door het gemis eener eigene wetgeving, van een eigen parlement, en van den bloei en welvaart, welke aldaar in het tijdperk van 1782–1799, toen dat eiland zoodanig een eigen parlement bezat, hadden geheerscht. In den loop zijner redeneringen verhief *O'Connell* en zich op, dat hij alle hulp van buiten, met name die der Engelsche chartisten, der Fransche republikeinen en der Noord-Amerikaansche slavenhouders, regtstreeks en krachtig had afgewezen. Te dier gelegenheid liet hij zich weder hevig tegen de koning der Franschen uit, die, zoo hij zeide, de jeugd door ongeloovige leermeesters liet bederven, terwijl hij met warmte van de regten van den hertog van Bordeaux sprak.

Terstond na het eindigen dezer redevoering is de zitting tot den volgenden dag opgeheven.

— Men meent uit goede bronnen te weten dat de onkosten van het Iersche Staatsproces wekelijks eene uitgave van ongeveer twaalfhonderd ponden sterling van de schatkist vorderen.

— Bij de Lords heeft Graaf *Fitz William* eene door hem aangekondigde motie ingebragt, om opgaaf der sterkte van de thans in Ierland aanwezige krijgsmagt en van de kosten aldaar tot fortificatiën-werken aangewend. Alvorens had het ministerie, bij monde van Lord *Wellington* verklaard, zich tegen deze nota niet te zullen verzetten. Algemeen is men echter gezind, zich in het tegenwoordig oogenblik van alle discussiën te onthouden, die op de gemoederen in Ierland zouden kunnen werken.

FRANKRIJK.

— Uit Algerië schrijft men dat de mobile kolonne van Tlemecen den persoon van *Abd-el-Kader* zoo nabij is gekomen, dat men hem gemakkelijk meester had kunnen worden. « Maar (dus vervolgt het berigt) de Arabieren zijn te fanatiek om hem aan ons uit te leveren." In vroegere dagen zou men zulks denkelijk niet aan fanatismus, maar aan getrouwheid aan hun Opperhoofd hebben toegeschreven.

— Volgens dagbladen van Parijs is de vrouw van eenen ambtenaar bij het ministerie van publieke werken, van tweelingen verlost, die juist als de bekende Siamesche tweelingen, zamengegroeid zijn.

SPANJE.

MADRID, den 3. Februarij. De berigten, die het gouvernement van alle kanten, met uitzondering van Alicante, ontvangt, luiden gunstig. Overal is het rustig. De oproerigheden, welke in eenige steedjes, in de omstreken van Alicante, plaats gehad hebben, zijn zonder gevolg gebleven. Overal hebben zich de troepen getrouw getoond; het leger schijnt dus met den besten geest bezield. Het militair bestuur van Alicante heeft zich laten verrassen, en indien er van de eene zijde zwakheid en kleingeestigheid plaats gehad heeft, moet men daarentegen ook bekennen, dat er geen ander verraad te betreuren is, als dat van den luitenant *Ruëz*, die de citadel van Alicante overgeleverd heeft.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 9. Februarij. Voor het monument, ter nagedachtenis van *Zoutman*, heeft Z. K. H. Prins *Frederik* der Nederlanden ingeteekend voor eene som van f 200.

ROTTERDAM, den 9. Februarij. Naar men van goederhand verneemt is, in de vergadering van heeren Gecommitteerden der Nederduitsche Gereformeerde Gemeente alhier, het besluit genomen om gevolg te geven aan het ontwerp tot het bouwen eener Kerk.

— Van eene doorgaans welonderrigte hand wordt ons het volgende uit 's Gravenhage geschreven: In sommige kringen dezer residentie wordt verhaald, dat de heer *van der Heim van Duivendyke*, onlangs tot lid van den Raad van State benoemd, en gewezen minister van finantien, door den Koning tot gouverneur van Zuid-Holland zou benoemd zijn, in de plaats van den graaf *van der Duyn van Maasdam*, die tot opper-hofmaarschalk is aangesteld.

— Sedert eenige dagen zijn alhier in omloop gebragt *valsche zilveren tiencentstukken*, allen gestempel met het jaartal 1827, welke zeer goed zijn nagemaakt, doch allen het kenmerk dragen, dat dezelven nog niet lang van de munt zijn afgeweest, blijkens de nieuwheid derzelven. Naar men verneemt, zouden dezelven in Engeland gefabriceerd, van daar herwaarts overgebragt en alhier op eene indirecte manier ingevoerd geworden zijn. Zoo men verder verzekert, houdt zich de policie onledig met het desaangaande noodige onderzoek.

UTRECHT, den 11. Februarij. De heer *Dietz*, Ingenieur van mechaniek, alhier, heeft voor eenigen tijd eene veel verbeterde brandspuit uitgevonden, welke hij *brandblusscher* noemt. Thans, na den weder zoo noodlottigen brand van het gebouw van het ministerie van Marine, te 's Hage, wordt ons verzocht de aandacht van het publiek op dit verbeterd bluschmiddel te vestigen, daar de uitvinder meent, dat bij de invoering van zijnen *brandblusscher*, in plaats van de tegenwoordige brandspuit, men voor verdere groote onheilen gewaarborgd zal zijn, doordien de blussching oneindig spoediger zal wezen. De *brandblusscher*, welke door eenige menschenhanden wordt in beweging gebragt, kan, in eene seconde 37, in eene minuut 222, en in een uur 133,200 liters water tot op eene hoogte van 60, 80 en 100 voet brengen. Dezelve is in 10 minuten geheel gereed om water te geven, en behoeft door slechts weinige menschenhanden in werking te worden gebragt. Deze verbetering bij het brandwezen zoude de eigendommen der burgers meer verzekeren, en de brandassurantien voor groote verliezen waarborgen. Het

's dus te wenschen, dat de regering met den heer *Dietz* in onderhandeling trede, en, bij voldoende proeven, deze verbetering in werking konde brengen.

— Gelijk wij in onze vorige mededeelden, is de wet op den achterstand van 1840 en vroeger, die de monsterwet in de Tweede Kamer, de *groote* genoemd, voorafgaat als het lootsmaanetje den haai, door die Kamer aangenomen. De heer *Luzac*, onder anderen, heeft tegengestemd omdat de regering geene verzekering verkoos te geven dat de grondwet zou worden herzien, en te zorgen dat er feilen die vroeger begaan werden niet herhaald kunnen worden.

Z.E.M. wenscht: 1. dat de beraadslagingen der Kamer op eene meer grondwettige wijze plaats hebben, dat is door het invoeren van amendementen. 2. dat aan den Koning het regt tot ontbinding der Kamers verleend worde; dat het herstel van verkiezingen worde veranderd, en er regelregte verkiezingen worden uitgevoerd, op de wijze als dit omschreven is in het zesde stuk der ontwikkeling van den *graaf van Hogendorp*, uitgegeven op 14. Januarij 1831; 4. dat de koloniën van den Staat niet verblijven onder zoodanig opperbestuur als dit sedert 1815 het geval geweest is; maar dat zij onder de bijzondere wetten worden gebragt door den Koning, met gemeen overleg van de Staten-Generaal, vastgesteld; 5. dat alle aanleiding tot het behoud der zoo kostbare inrigtingen van de provinciale hoven worde weggenomen; en 6. dat alle artikelen worden veranderd, die tegenwoordig tot dubbele uitleggingen aanleiding geven, of die zich door duisterheid kenmerken.

— De Duitsche dagbladen deelen alle berigten mede van de hoog gevallene sneeuw en de daaruit ontstane ongelukken. Bij Koningsbergen (Pruissen) was zoo veel sneeuw gevallen, dat, volgens de *Pruiss. Zeitung*, het wild in de voorsteden kwam, om voedsel te zoeken, en men er den 2. Feb. een wolf had gezien. In Zwitserland hebben sneeuwvallen (lawinen) plaats gehad, waardoor in het Rhätische hooggebergte alleen 15 personen zijn omgekomen. In het Beijersche hoogland en in Tyrol is de gemeenschap door de sneeuwvallen gestremd. Tusschen Lermoos en Nassereuth zijn een paar duizend menschen werkzaam, om de gemeenschap te herstellen. Uit Reutte schrijft men van den 3. Feb.: „Hier hebben wij 4 voet hooge sneeuw; op den weg naar Innsbruck 6 voet, en op sommige plaatsen 15 à 30 voeten sneeuw. Den 28 Jan. viel eene lawine te Fernstein en bedekte een molen, waarin zich en man bevond. Na dat men 60 voeten diep had gegraven, vond men de man nog in leven. Den 2. Feb. viel weder eene lawine en begroef een molen met 11 personen, van welke men er slechts 4 heeft kunnen redden. De molen was geheel vernield. De fransche geneesheer *Barbier*, zich van Erzerum naar Kars begevende, is met zijne reisgenooten in de sneeuw bedolven en om het leven gekomen. Na 5 dagen zoekens heeft men zijn lijk en die van 40 anderen uit de sneeuw opgehaald.

GEMENGDE BERIGTEN.

Aangeboden raad om verstandige kinderen te verwekken, zonen of dochteren naar verkiezing à 70 Ct. (H. B. 3817.) — De koning van Pruissen is naar Saxen gereisd om op wilde varkens te schieten. — 't Eerste bal in de nieuwe zaal te Rott. heeft de verwachting overtroffen, de wanorde was er groot. — De Portugesche schatkist heeft een nieuwen bodem gekregen. — De 2e Kamer zit nog bij aanhoudendheid aan de monsterwet te pluizen. — De honden-belasting te Assen moet in éénmaal worden betaald. (Dr. C.) — De Groote Heer heeft een versche lading Tscherkessische meisjes aangekregen; de Russ. gezant betoonde daarbij veel belangstelling. — De Physiologie van Amst. was in eenige uren uitverkocht. — De familie Pricken te Heerlenheide is wegens 20 diefstallen gedaan in 2½ dagen, veroordeeld als volgt: vrouw Pricken tot 10, de oudste zoon Hendrik 20, Mathijs 8, Josef 5 jaren dwangarbeid; Sophia tot 5 jaren gevangenis, terwijl Annekaatje, Mietje en Annemietje zijn vrijgesproken. — De koning van Zweden is op zijn 81e verjaardag door eene bloedspuwing overvallen. — Te Amsterdam zal eene jubel-ouverture in 't licht verschijnen; het constit. nation. protest tegen de Edel Mog. HH. Staten-Generaal is reeds uitgegeven. — De herrunting onzer versleten geldspeciën, is weer op de lange baan geschoven. — De pred. van Sassenheim heeft godsdienstige beschouwingen van den Haarl. meer uitgegeven. — Een Amsterd. zeilenmaker heeft te Wildervank een bijdrage tot de onkieschheid voorgelezen. — Delftshaven zal niet met Rotterdam vereenigd worden. — De Hertog van Bordeaux heeft een landgoed in Zwitserland aangekocht. — De Noord-Brabander waarschuwt tegen eene onmiddellijke herziening der grondwet, wanneer, in ruiling, der natie de monsterbelasting op den hals moet worden gelegd. De verklaring van den Minister van fin. ad interim, dat er voorreerst van regeringswege aan geene herziening gedacht wordt, beneemt dessaangaande alle vrees: men denkt, zelfs zonder belofte van herziening, de natie het pak op te leggen; een ezel is een geduldig beest! — G. van der Laan, te Gouda, wil eene belasting heffen van vreemdelingen en reizigers en op het gebruik van zeel, water! — Tegen het laatste gedeelte zullen de matigheids-genootschappen te veld trekken. — Het getal der vreemdelingen te Rome bedraagt 10.000 personen; in den winter van 1835 telde men er 30.000. — De Russische industrie wordt voortdurend bloeijender. — De verschillen tusschen Tunis en Sardinië schijnen op vijandelijkheden te zullen uitloopen. Het Sardinische eskader is uit Turin gezeild en de Bey heeft verklaard aan de vorderingen van Sardinië geen gehoor te kunnen geven. De Sultan is het wel met hem eens, maar ondersteunt hem niet.

MENGELINGEN.

De keizerin en de soldaat.

Doctor LACOUNER, een man van groot talent en veel geest, was de eenige, die bij de keizerin JOSEPHINE den post van geneesheer bekleedde, weshalve hij ook maar zelden afwezend zijn kon. Op een avond echter, dat JOSEPHINE hem had laten roepen, berigtte men haar, dat doctor LACOUNER naar Parijs gegaan was, maar denkelijk spoedig van daar zou terug zijn.

Twee uren later vraagt de keizerin op nieuw naar den doctor; men antwoordt haar, dat hij nog niet terug is. Eindelijk komt men haar zeggen, dat de heer LACOUNER op hare bevelen wacht. Dadelijk moet hij verschijnen, en het ontgaat den doctor bij zijn binnenkomen niet, dat zijne gebiedster eenigzins ontevreden is.

„Reeds twee volle uren voel ik mij onwel, en te vergeefs heb ik, om u gezonden, mijnheer," zijn hare eerste woorden. „Wat ontbreekt u hier toch, dat gij het noodig acht, nog andere visites te doen?"

„Mevrouw," antwoordde de doctor met den hem eigen vriendelijken ernst, „ik ken het hart uwer Majesteit genoeg, om verzekerd te zijn, dat gij mij vergeven zoudt, als gij wist, wat mij heeft opgehouden."

„Maar zeg toch, mijnheer, wat die gewigtige zaak dan zoo dringend, dat zij u niet eens tijd liet, om eerst bij mij te vernemen, of ik u ook noodig had?"

„Ik was naar Parijs gegaan, om eenige dingen mijn vak betreffende te bezorgen, gelijk ik dat van tijd tot tijd doe. Ik had mij voorgenomen, terstond terug te keeren, en was werkelijk ook reeds te zeven uur in de straat Richelieu, om in mijne kabriolet te stappen, toen eene hartverscheurende vertooning mijne aandacht trok. Digt bij het *Théâtre Français*, lagen drie arme kinderen, die hunne naaktheid nauwelijks met ellendige lompen bedekken konden, op den grond. Het oudste, van omtrent tien jaren, zat tegen den muur aangeleund en hield een ander klein schaap van pas twee jaren in zijne armen, terwijl het schreide en aan eene harde broodkorst knaagde. Daarnaast lag de derde, een weinig ouder, tijder uitgestrekt. De kinderen bedelden niet, maar op een papier, dat op den grond lag en waarop een klein eindje kaars eenig licht wierp, stonden de eenvoudige woorden. „Wij hebben geen vader en geen moeder meer." — Maar" .... brak de doctor eensklaps af; „uwe Majesteit is onwel; ik kan mijn verhaal tot een gelegener tijd uitstellen."

„Neen doctor, neen, ga voort — ik verzoek het u."

„Met genoegen!" hernam doctor LACOUNER en vervolgde: „Ik tast in mijn zak en ontdek, dat ik al mijn geld heb uitgegeven. Terwijl ik overleg, hoe mij 't spoedigst iets te verschaffen, komt juist een soldaat voorbij en blijft staan. Bij 't flaauwe schijnsel, dat de treurige verlichting der arme weezen verbreidde, zie ik tranen blinken in de oogen van den krachtigen man. Hij nam den groep daar voor zijne voeten een poos lang zwijgend op; vervolgens haalde hij een vijffrankstuk uit zijn zak. Zeker was dit alles, wat die bevatte, want hij trok het uit, zonder te zoeken.

„Daar," zeide hij tot het oudste kind, „koop wat te eten voor u en uwe broertjes en ga dan met hen naar huis."

Thans trad ik nader. „Kameraad," zeide ik en vatte zijne hand, „ik zie met genoegen, dat uw beroep uw hart niet verstaald heeft, en 't zal mij zeer aangenaam wezen, kennis met u te maken."

„En ik," antwoordde hij, mij den rug toekeerend, „ben op die kennismaking volstrekt niet gesteld."

„Kameraad, gij zijt zoo menschlievend, maar beleefd zijt gij niet."

„Dat ben ik, als 't mij goeddunkt. Wie mij vinden wil, die zoeke mij: PIERRE CAPULET, korporaal bij het eerste garderegement.

Met een trotschen en wantrouwigen blik ging de soldaat zijns weegs. Ik begreep, hoe de man spijt gevoelde, dat ik getuige van zijne ontroering geweest was, en dat hij mijne lofspraak misschien voor spotternij had gehouden. Ik was verdrietig en om ook iets voor de arme weezen te doen, geleidde ik hen naar hunne woning in de *rue du Chantre*, in welk akelig verblijf ik niets vond, dan een leger van stroo. Daarop haastte ik mij weder naar mijne kabriolet en reed bij een bekende aan, om mij het noodzakelijke ter voorziening in de dringendste behoefte te verschaffen. Dat bragt ik aan de kinderen, en nu, mevrouw, heb ik u stipte rekenschap van het gebruik van mijn tijd gegeven. Voortaan zal ik mij niet zonder uwe uitdrukkelijke toestemming van het paleis verwijderen."

JOSEPHINE was door dit verhaal zoo getroffen, dat zij de onpasselijkheid, waarom zij haren lijfarts had laten roepen geheel vergat.

„Doctor," zeide zij, „dit mag niet zonder gevolgen blijven. Wij mogen niet dulden, dat ongelukkige kinderen in hun kot blijven; ook mag de brave soldaat niet in de verbeelding worden gelaten, dat gij u met hem hebt willen vrolijk maken. Ik zal order geven, dat de weezen behoorlijk worden opgevoed. Dien soldaat moet gij morgen opzoeken en bij mij brengen. En nu, doctor, dank! Ik voel mij volmaakt wel. Misschien is die afleiding goed voor mij geweest."

Den volgenden morgen liet doctor LACOUNER zich al zeer vroeg naar de militaire school brengen en verlangde den korporaal CAPULET te spreken.

„Goed, goed, ik begrijp wel, wat dat te beduiden heeft," zeide de laatste, zoodra hij den doctor in het oog kreeg, dien hij terstond herkende. „Gij zijt niet tevreden, ik ook niet — dat is ligt af te maken. Ik ga terstond twee van mijne kameraden roepen, en dan willen wij ...."

„Dat is onnoodig. Een rijtuig wacht ons en op de plaats, waarheen ik u brengen zal, zullen wij al het noodige vinden."

„Goed dan, voorwaarts!"

De wakkere korporaal nam plaats in het rijtuig, zonder zich eerst daartoe te laten noodigen; de doctor klom na hem in en de paarden renden voort. Na verloop van een kwartier, toen CAPULET zag, dat het rijtuig altijd met dezelfde snelheid doorreed, begon hij tegen de eerlijkheid van zijne vermeende tegenpartij kwaad vermoeden op te vatten.

„Waar duivel brengt gij mij heen?" vroeg hij. „Mij dunkt, het is niet noodig, dat we zoo ver gaan, om onze zaak naar behooren uit te vechten."

„Heb nog een weinig geduld mijn brave vriend; we zullen er dadelijk zijn; en ik ben u borg, dat gij tevreden zult wezen."

De korporaal liet weder een kwartier voorbijgaan, toen trok hij zijne sabel half uit de scheede en zeide:

„Wilt gij mij voor den gek houden? Is dat eene manier, om een korporaal van de garde te eene koets als een juffertje rond te rijden? Halt, zeg ik! dadelijk uitgeklommen!"

„Wees gerust, CAPULET; ik verzeker u, dat alles tot uwe volkomen tevredenheid zal afloopen. Wij hebben nog maar vijf minuten wegs af te leggen."

„Goed, nog vijf minuten; maar dan heb ik er den brui verder van. Wee uw gebeente, als hier verraad onder schuilt."

Eindelijk reed de kabriolet het plein op; de poort werd geopend, en de doctor noodigde den korporaal uit, hem zonder vrees te volgen.

„Vreezen doe ik nooit," hernam CAPULET, „ofschoon ik nu merk, dat hier iets is, dat mijn verstand te boven gaat; maar toch .... nu, we zullen zien."

Zij gingen zamen door eene lange reeks van prachtige vertrekken, 't geen nu zeker voor den goeden soldaat als een sprookje uit de Duizend en eene nacht was. Zijne verbazing groeide echter nog aan, toen zij aan eene met fluweel bekleede deur kwamen, waarvoor een van onder tot boven met gouden borduursel beladen heer post vatte. Hij hoorde, hoe deze met luider stemme riep:

„De heer doctor LACOUNER en de heer korporaal CAPULET."

De stoute soldaat, die in het hevigste vuur van den slag nimmer gebeefd had, geraakte thans op eenmaal in de verzoeking, om regts om keert te maken en zijn heil in de vlugt te zoeken. Daar bestond nogtans geene mogelijkheid meer toe. CAPULET herstelde zich dus zoo goed mogelijk, rigtte zich op, keek vijftien passen voor zich uit op den grond; gelijk het reglement voorschrijft, bleef onbewegelijk en wachtte met vasten voet den afloop van dit avontuur af, waarvan hij geen zier begreep. Daar staat eensklaps eene schoone en schitterende dame voor hem. Zijn oog wordt beneveld, hij ziet niets meer, maar hoort eene welluidende stem, die de volgende woorden tot hem rigt:

„Heer CAPULET, het verheugt mij, u te zien, en ik hoop, ge zult geen zwarigheid maken, ons uwe kleine geheimen te ontdekken, daar we wezenlijk vriendschappelijk jegens u gezind zijn. Naar 't geen de doctor ons gezegd heeft, zijt gij een groot vriend van kinderen?"

„Mevrouw — Uwe Majesteit — donder! ik voel wel, ik zal een domheid zeggen, want mijn kop draait met mij rond."

„Wees bedaard, mijn vriend," zeide de doctor. „Hare Majesteit weet zeer goed, dat men een braaf soldaat en een slecht redenaar zijn kan, en ik geloof, eenvoudig te spreken is hier het best. Om u op den weg te helpen, moet ik u zeggen, dat ik uit uw gedrag gisteren jegens die kinderen in de straat Richelieu opgemaakt heb dat gij zelf ook vader zijt?"

CAPULET sprak geen woord, maar boog het hoofd en andermaal rolden een paar tranen bij zijne bruine wangen neer.

„Verberg die tranen niet, die u eer aandoen," sprak de keizerin met vuur. „Gij zijt vader, mijn heer?"

„Ja," antwoordde de soldaat, zonder het te wagen, de oogen op te slaan, — „getrouwd ben ik, voordat ik in de conscriptie viel; daarom moest ik mijne vrouw en mijne twee kinderen verlaten, toen men mij onder de vanen riep. — Dat is nu vier jaar geleden. Ik schreef haar dikwijls, maar verbood haar, mij te antwoorden, uit vrees, dat .... ja, ziet Uwe Majesteit, men kan niet altijd voor zich zelven instaan — en als mijn vrouw mij misschien geschreven had: Wij hebben geen brood, of JULES is ziek — ei, dan — Frankrijk en keizer boven alles! maar mijne vrouw, mijne kinderen — hem, ik wist wel, dat ik mijn mond voorbij praten zou! — afgedaan — ik denk haast niet meer aan huis."

„Dat meent gij niet, en ge zoudt er ook verkeerd aan doen, want gij zult vrouw en kinderen wederzien, om voortaan rustig bij hen te blijven," zeide de keizerin. — „Doctor, schrijf aan den overste van het eerste regement dat ik eervol ontslag voor den braven korporaal CAPULET verlang; — voeg er bij, dat ik mijne redenen aan den keizer zelv' zal mededeelen."

De doctor schreef, de keizerin onderteekende, en de brave CAPULET verliet het paleis met den brief, die hem zijne vrijheid terugschonk, en met de middelen, om daarvan genot te hebben.

„Doctor," voegde JOSEPHINE in den loop van dien dag haren lijfarts toe, „ge zijt een kostelijk man, en nu weet ik, dat ge voor elke kwaal een huismiddeltje hebt."

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. Februarij. Sedert den 10. dezer zijn alhier ter reede gekomen: Voor Antwerpen bestemd: Otto, P. Aurin, Odessa, lijnzaad; Herman, P. Huter, Buenos-Ayres, huiden; Catharina, J. G. Juister, Straalsund, Caroline, L. H. Muggenburg, Christiaansund; Gorbelia, J. Mudder, Holbeek, alle garst.

Voor Langebrugge bestemd: Belvidère, T. Voss, Riga, houtwaren.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.